

Kira

‘Shit!’ Het is het eerste woord van de dag. Geweldig. Wat een fijne manier om wakker te worden. Ik ben door mijn wekker heen geslapen en nu probeer ik wanhopig mijn favoriete jeans en een schoon T-shirt te vinden. ‘Aha – gevonden!’ Een dringende behoefte aan sokken is het enige dat me er nog van weerhoudt om op tijd bij mijn college van acht uur te zijn. Jezus, dat wordt lastig. Nou ja, dan maar geen sokken.

Volgens mijn iPhone is het 7.59 uur als ik over het universiteitsterrein ren. Gelukkig heeft mijn moeder nieuwe Uggs voor me gekocht – het comfort, de stevigheid en de warmte daarvan zijn perfect voor vroege, koude en haastige ochtenden. Als ik mijn college binnenstorm kijk ik naar mijn medestudenten – ze zien er allemaal grauw en bleek uit, alsof ze een enorme kater hebben, maar hallo, dat hebben we allemaal. Ik bedoel, laten we eerlijk zijn, we zitten nu een maand op de universiteit en het 24/7 feesten begint ons op te breken. Bijna niemand heeft nog schone kleren. Als ik mijn laptop openklap, die ik gisteravond niet goed heb afgesloten nadat ik diep in de nacht Facebook nog even heb gecheckt, en die nu dus bijna geen stroom meer heeft, zie ik de e-mail van mijn moeder die ik gisteren niet helemaal heb gelezen. Snel open ik het bericht weer en lees vluchtig wat ze schrijft. Ik verwacht het gebruikelijke gebabbel: je vader is irritant en lui, ik ben het zat, ik heb een fantastisch paar laarzen gevonden, ik mis je, blablabla. Maar deze keer niet de standaard chit chat: Ze heeft een vlucht geboekt en komt over twee dagen aan!

Ik kijk naar beneden en realiseer me dat mijn buik, die voordat ik naar de universiteit ging mooi strak en plat was, dat helaas niet meer is. Hoewel ik nog steeds jog en aan yoga doe, is het niet met dezelfde intensiteit als thuis. Als ik naar de sportschool ga, is dat altijd met mijn vriendinnen. Dat is hartstikke gezellig, geloof me, maar het enige dat we er doen is roddelen en naar jongens kijken. Trainen is niet echt een onderdeel van het programma. Geloof het of niet, we hebben mascara en lipgloss op als we naar de sportschool gaan!

Helaas, ik ben bang dat het speelkwartier voorbij is; met het bezoek van mama in het vooruitzicht is het moment aangebroken om niets anders te eten dan fruit en groente en al mijn vrije tijd te besteden aan joggen en buikspieroefeningen doen. Fijn...

Eigenlijk is het niet zo gek dat mijn moeder langskomt. Ik heb niet veel geld meer op mijn bankrekening staan en de Visakaart die ze me heeft gegeven voor noodgevallen zit al aan zijn limiet. Oeps.

Als ik terug ben in mijn kamer staar ik een paar minuten naar de troep. Wat een rotzooi, denk ik. Er is geen betere manier om het te omschrijven. Het beddengoed is niet verschoond sinds... Daar wil ik eigenlijk helemaal niet over nadenken. Mijn kleren liggen overal verspreid en zijn smerig, en mijn kast... Je zou verwachten dat die leeg is met het oog op de stapels kleren op de vloer, maar laat je niet voor de gek houden: die zit nog steeds vol. Eigenlijk is elke centimeter van mijn piepkleine kamer bezaaid met troep. Pas nu realiseer ik me dat ik thuis mis. De schone en gestreken lakens op mijn kingsize bed, de nette kast vol coole kleren, en natuurlijk mijn moeders kookkunsten. Lusteloos raap ik het een en ander op en om wat orde te scheppen probeer ik een stapel met schone en een stapel met vieze kleren te maken. Maar wie neem ik eigenlijk in de maling? Ik kan net zo goed alles naar de waskamer brengen. Dat doe ik straks wel.

Straks verandert in nooit en in plaats daarvan loop ik naar de keuken. Daar is niemand, ik neem aan dat ze nog in coma liggen of met

een kater in de collegebanken zitten. Ik heb geluk omdat ik na mijn college van acht uur tot drie uur vanmiddag vrij ben en dus genoeg tijd heb om naar de sportschool te gaan.

Nee, denk ik als ik de koelkast opendoe en hem meteen weer sluit voordat ik toegeef aan de verleiding en een stuk overgebleven vegetarische pizza van gisteren pak. Ik vlucht naar mijn kamer, trek mijn sportkleden aan en ga naar de sportschool.

Als ik eenmaal op de loopband sta, wat ik al een maand niet meer serieus heb gedaan, verlies ik alle besef van tijd. Pas als de playlist van mijn iPod klaar is en de muziek stopt, realiseer ik me dat ik 45 minuten heb gejojgd en dat ik doornat ben van het zweet. Het is een lekker gevoel, ik ben opgelucht en voel me slanker. Als ik me omdraai en van de band af wil stappen, merk ik dat er een heel leuke jongen naar me staat te kijken. O God, en net nu ik zo bezweet ben. Helemaal geschrokken – nou ja, een beetje – zie ik dat hij naar me toe komt om zich voor te stellen. Hij heet Scott en is tweedejaars student in Bath. Hij studeert iets wat met fitness en gezondheid te maken heeft en brengt dus veel tijd in de sportschool door. Als ik op het punt sta om te vertrekken, zegt hij dat ik me bij een hardlooptgroepje zou moeten aansluiten, zijn hardlooptgroepje. Ze komen om de twee dagen in alle vroegte bij elkaar (letterlijk, want ze ontmoeten elkaar om vijf uur 's ochtends voor de ingang van de sportschool) en lopen ongeveer drie kwartier in de buitenlucht. Ik stem beleefd en blij in en vertrek met een glimlach op mijn gezicht. Bij de deur gooi ik mijn haar naar achteren en loop heupwiegend weg, maar als ik me omdraai, val ik in een struik. Ik schaam me rot en roep giehelend: 'tot later'.

De twee dagen vliegen voorbij en voordat ik het besef omhels ik mijn moeder, die onder de indruk is van het feit dat ik mijn figuur heb weten te behouden. Als we heel even hebben bijgepraat zeg ik met spijt in mijn stem tegen haar dat ik een college heb. We spreken af om elkaar 's avonds in ons favoriete Franse restaurant Le Coquille te zien. Voordat ze naar haar hotel rijdt, geeft ze me een tas en zegt: 'Hier, ik dacht dat je dit wel zou kunnen gebruiken.'

Het is niet zomaar een tas, het is de zwarte leren hobotas van Prada die ik al heel lang graag wil hebben. In de tas vind ik een eenvoudig zwart jurkje en een Wolfordpanty. Het lijkt wel of ze mijn gedachten kan lezen...

1

◆ Kira tegen Eva
Geef jij me alcohol?

◆ Hanna tegen Eva
Kijk toch eens, je kleintje flirt... Van wie zou ze dat hebben?

◆ Eva
Net als bij prijsboksen gaven we cijfers.

‘Precies, een glas Salisbury, Australische Chardonnay, een glas Franse Chablis en een Duitse dessertwijn,’ zeg ik kalm en kijk de ober vastbesloten aan.

‘Waarom bestel je drie verschillende soorten wijn? Je weet toch dat ik alleen Chardonnay drink?’ vraagt mijn vriendin Hanna.

‘Ik vind dat het tijd wordt om Kira met wijn kennis te laten maken.’

Hanna lacht hees. ‘Eva, je gelooft toch niet echt dat je dochter nog nooit alcohol heeft gedronken?’

‘Nee, ik denk dat ze inderdaad wel eens een Breezer heeft gedronken of hoe die kant-en-klare mixdrankjes ook mogen heten. Maar ik vind het tijd worden dat ze iets over wijn leert.’

‘De kreeft dus...’ begint Kira, die net van het toilet terugkomt, maar ze is meteen weer stil als er drie glazen wijn voor haar worden neergezet. ‘Mama, waarom krijg ik drie glazen wijn?’

‘Ik vond dat het tijd werd om je smaakpapillen aan goede wijn te laten wennen! En ik ben benieuwd of je in staat bent om er een passend gerecht bij te kiezen.’

‘Nou ja,’ zegt Kira terwijl ze haar rechterhand door haar roodblonde haren haalt. ‘Ik weet dat je rode wijn bij vlees en wild drinkt en witte wijn voornamelijk bij vis, maar bij welk gerecht? En bovendien: geef jij me alcohol?’

‘Ja, maar alleen om te proeven! Ik ben benieuwd welke van deze wijnen jij bij de oesters zou drinken en welke bij de kreeft.’

Op haar vijftiende is mijn dochter al een echte fijnproever. Dat is mijn schuld, want toen ze amper netjes met mes en vork kon eten, sleepte ik haar al mee naar de beste restaurants om haar aan allerlei lekkernijen te laten wennen. In plaats van hamburger is Kira dol op sashimi, in plaats van patat met mayonaise houdt ze van zeewiersalade met sesamdressing. En nu is dus de wijn aan de beurt.

‘Neem gewoon een klein slokje,’ moedigt Hanna haar aan.

‘Deze smaakt... heel zwaar. Zit daar veel alcohol in?’ Ze rilt en schuift het glas in mijn richting.

‘Ja, in Chardonnay zit tussen de twaalf en dertien procent, dat is behoorlijk veel. Maar doe alsjeblieft niet net alsof dit de eerste wijn is die je in je leven drinkt. Probeer nu de Chablis, maar neem eerst een stukje brood, anders heb je de smaak van de Chardonnay nog in je mond,’ zeg ik lachend en neem een slok water.

Kira kauwt, drinkt ook wat water en kijkt dan naar het glas Chablis alsof er regenwormen in rondzwemmen. Intussen komt de ober met onze voorgerechten: twaalf Zeeuwse oesters liggen op een met verguisd ijs bedekte schaal, in het midden troont een schaalje fijngehakte uien in azijn. Kira neemt een slokje Chablis en nipt nog een keer.

‘Hmm, deze is lekker!’ Ze leunt achterover, speelt met één hand met de col van haar trui en draait het glas met haar andere hand. ‘Die zou ik bij de oesters en ook bij de kreeft willen drinken. Hij smaakt fris, licht... ja, deze is precies goed,’ verkondigt ze overtuigd en ineens ook behoorlijk volwassen.

Terwijl we eten en praten, neemt Kira telkens weer een slokje wijn. Ze slurpt eerst de oesters naar binnen en ontleedt daarna de kreeft.

Ik kijk even naar haar, schud ongemerkt mijn hoofd als de kelner Kira ook wil bijschenken en stel vast dat ze het schaaldier sneller demonteert dan ik. Als het dessert komt, een mix van bruine en witte mousse au chocolat gecombineerd met exotische vruchten, probeert ze de dessertwijn. 'Nee, die is me veel te zoet. Ik hou het bij de Chablis, mag ik nog een glas?'

'Zoete wijn bestaat niet, dat noem je mild, en het is een heel kostbare wijn, namelijk een soort ijswijn. Deze zou er juist uitstekend bij passen,' leg ik haar uit. 'Maar hé, gaat het wel goed met je?' vraag ik bezorgd. Kira's wangen gloeien, ze werpt de jonge ober stralende blikken toe met haar groene ogen en elke paar seconden gaat ze met haar hand door haar haar of gooit ze het met een beweging van haar hoofd over haar schouder.

'Kijk toch eens, je kleintje flirt... Van wie zou ze dat hebben?' fluistert Hanna nauwelijks hoorbaar.

'Hè? O, mijn God, begint dat nu al?' Natuurlijk, denk ik, tenslotte was ze op haar negende al voor het eerst verliefd. En twee jaar geleden 'ging' ze meer dan een halfjaar met een jongen uit haar klas. Ze waren een hele tijd onafscheidelijk, tot een paar zogenaamd goede vrienden begonnen te stoken. Ze vertelden Jules dat Kira in de vakantie altijd Spaanse jongens versierde, en daarom maakte Jules het op de laatste schooldag voor de grote vakantie uit. Drie dagen lang zat ze als een huilend hoopje ellende op de bank onder de parasol en verwerkte ze haar liefdesverdriet op de klassieke manier: met ijs.

'Ja hoor, het gaat uitstekend met me,' roept ze terwijl ze aan haar lila col frunnikt. Als ik Kira moet geloven, is dé modekleur op dit moment lila, en haar kledingkeuze van vanavond komt daarmee overeen. Bij de lila coltrui draagt ze een passende minirok met een dikke, eveneens lila maillot. Alleen de zwarte laarzen passen er niet helemaal bij, maar ik heb categorisch geweigerd die ook nog in het lila te kopen.

Elke ochtend om halfzeven gaat onbarmhartig de wekker – dus ook vandaag. Het liefst zou ik een van de vijf kussens, die ik als een burcht om me heen heb gestapeld, ernaartoe gooien en gewoon verder slapen. Uit Kira's kamer komt ook nog geen geluid, terwijl haar wekker vijf minuten voor de mijne afgaat. Ik schuif het dekbed weg en huiver. Hoewel het al eind maart is en de dagen langer en warmer worden, is de temperatuur vannacht weer eens tot het vriespunt gedaald. Ergens midden in de nacht heb ik het raam wagenwijd opengezet. Ik was bang alleen al van Dirks bierkegel 's ochtends dronken wakker te worden – passief drinken dus! Mijn betere helft broemt tevreden, trekt het dekbed een stuk naar zich toe en slaapt gewoon verder. Ik maak Kira wakker en ga naar de badkamer. Wat een weldaad! Het is hier niet alleen heerlijk warm, maar Dirk heeft ook eindelijk een dimmer in de badkamer gemonteerd. Ik had er gewoon geen zin meer in om elke ochtend een slecht humeur te krijgen omdat ik in het felle licht in de spiegel moest kijken. Op je vijfenveertigste word je namelijk ondanks dure crèmes helaas niet meer kreukvrij wakker. Terwijl ik de afgelopen dagen op een cruiseschip in de Caribische Zee zat, heeft hij de schakelaar verwisseld. Als hij niet zo naar bier zou stinken, kreeg hij een zoen van me.

‘Hmm, lekker, eindelijk weer een behoorlijk ontbijt. Mama, heb je eigenlijk iets voor me meegenomen?’ roept Kira als ze binnenkomt en buiten adem een stapel megadikke boeken op tafel legt.

Ik ben al een tijdje in de keuken, heb ananas, kiwi's en appels kleingesneden en in de blender gedaan en een boterham met tomaat en vers basilicum voor haar gemaakt. Nu blader ik in de krant.

‘Ja, natuurlijk! Lieve hemel, moet je die vandaag allemaal meenemen?’ vraag ik en wijs naar de boeken.

‘Ja, ze zouden ons beter een steekwagentje kunnen geven,’ lacht

ze vrolijk. Ik kijk haar verbaasd aan, want het gebeurt maar heel zelden dat Kira 's ochtends op dit tijdstip een goed humeur heeft. Meestal is ze net haar vader, zwijgzaam en nors, typisch iemand met een ochtendhumeur. 'Ik heb een klein, afgrijselijk lelijk souvenir voor je meegenomen, zoals altijd. Kijk maar in mijn tas, daar moet het in zitten.' Sinds jaar en dag neem ik van al mijn werkreizen een zorgvuldig uitgezocht cadeautje voor haar mee.

'Is dit het?' Kira pakt het cadeau, haalt het papier eraf en draait het om. 'Wat moet dit voorstellen?' Ze lacht, gaat zitten en neemt een flinke hap van haar boterham met tomaat.

'Een zeilschip van porselein.'

'Wat ontzettend lelijk! Dat past fantastisch bij het minireuzenrad met de gekleurde vlaggen, dat je uit Wenen voor me hebt meegenomen.' Ze draait het om. 'Kijk eens!' roept ze terwijl ze de romp onder mijn neus houdt. Er zijn zeemeerminnen met engelenvleugels in pastelkleuren op geschilderd. 'Ik breng het snel naar boven en dan moet ik weg,' ze springt overeind en rent de trap op.

Twee uur later is Dirk ook weg. Zijn humeur was verschrikkelijk. Hij heeft bij wijze van ontbijt twee ibuprofens met drie koppen sterke koffie weggespoeld en hoopt zo zijn enorme hoofdpijn de baas te worden. Garfield en Pinky, mijn katers, komen samen van hun ochtendzwerftocht terug, storten zich op hun bakjes en genieten daarna van de zonnestralen die door het raam op mijn bureau vallen. Ze zijn al enigszins bejaard, maar slepen toch steeds weer allerlei ongedierte mee naar binnen. Een paar weken geleden moesten we de hele zitkamer op zijn kop zetten om een bange, maar nog levende muis terug te vinden.

Ik ga aan mijn bureau zitten, zet mijn computer aan en denk erover na hoe ik een boeiend artikel kan schrijven over wat ik heb meegemaakt tijdens de cruise. Hanna wil het over drie dagen al hebben.

Al sinds mijn studietijd zijn Hanna en Vivianne mijn beste vriendinnen. Hanna en ik hebben journalistiek gestudeerd, en Vivianne geschiedenis en politiek. In onze driekamerwoning met enorme woonkeuken en minibadkamer ging het er altijd wild aan

toe. Het is moeilijk te zeggen wie van ons drieën het ergst was. Zodra de nachtelijke bezoekers weg waren, bespraken we onze belevenissen uitvoerig. En ja, we hadden ook een waardeschaal. Net als bij prijsboksen gaven we cijfers. Alleen op dinsdagochtend moest het huis mannevrij zijn, want om halfnegen stond de deur Hanna's moeder ingehuurde werkster voor de deur. Haar moeder was bij een van haar eerste bezoeken helemaal geschokt door de troep, het smerige serviesgoed en de bergen ongestreken wasgoed. Ze vond dat we ons op onze studie moesten concentreren en geen waardevolle tijd aan het huishouden moesten verspillen. Sindsdien kwam haar engel elke dinsdag bij ons langs.

Vivianne verhuisde als eerste, nadat ze Patrick had ontmoet. Hij was destijds al behoorlijk vermogend en vooral ook behoorlijk oud. Vivianne ging bij hem in zijn villa wonen, kreeg een sportauto en reisde met haar aanstaande de hele wereld over. Hanna en ik bleven achter. We hadden inmiddels allebei een baan bij een tijdschrift gevonden en dus genoeg geld om een nieuw onderkomen te zoeken, maar we waren gewend aan ons huis.

Dat veranderde pas toen ik Dirk leerde kennen en met hem trouwde. In de tijd dat ik een gezin stichtte en mijn vaste aanstelling inruilde voor een freelance bestaan, maakte Hanna carrière.

Ze is inmiddels chef-redactrice en mede-uitgeefster van een gerespecteerd economisch-politiek tijdschrift, en mijn opdrachtgeefster. Ze zou me het liefst in vaste dienst nemen, maar dat weiger ik pertinent. Mijn vrijheid en vooral de mogelijkheid om er het grootste deel van de tijd voor Kira te zijn wil ik niet meer missen. Het artikel over de cruise wordt de blikvanger van het nieuwste nummer van het lifestyle- en modetijdschrift dat ze bijna een jaar geleden is gestart. Met andere woorden, het moet pakkend en sensationeel zijn. De fotograaf heeft zijn modeshoot en sfeerfoto's al afgeleverd. Het wordt een artikel van ongeveer twaalf bladzijden en die worden niet, zoals bij de gebruikelijke tijdschriften, met veel foto's en weinig tekst ingevuld, maar in een fiftyfiftyverdeling. Ik schrijf, drink afwisselend cola light en water en merk niet hoe de tijd verstrijkt, tot een afgrijselijk knetterend geluid me ertoe

dwingt om van het toetsenbord op te kijken. Mijn bureau staat recht voor het raam en daardoor heb ik een uitstekend uitzicht op onze oprit.

Vlak na de geboorte van Kira hebben we een oud huis in Noordwijk gekocht, op een steenworp afstand van de zee. Dirk, wiens bouwbedrijf destijds huizen bouwde, heeft het gerenoveerd en er een klein paradijs van gemaakt. Tegenwoordig is Dirks bedrijf de nummer één in de Nederlandse bouwsector en het is hem de afgelopen jaren gelukt om internationale opdrachten binnen te halen. Hij heeft in Saoedi-Arabië een hotelcomplex gebouwd en onderhandelt op dit moment over de bouw van een flatgebouw in de Verenigde Staten.

Met verbazing kijk ik naar de helemaal in het zwart gestoken gestalte die op een chopper zit en gebaart dat ik naar buiten moet komen. Dirk? 'Nee hè, dat meen je toch niet serieus?' roep ik door het geknetter heen.

'Ga zitten,' zegt hij. Ik geef gehoor aan zijn uitnodiging en we rijden de oprit af en weer op.

'En, wat vind je ervan?' vraagt Dirk vrolijk terwijl hij zijn helm afzet. Zijn blonde haar is bezweet en kleeft aan zijn hoofd en de ondeugendheid straalt uit zijn ogen.

'Hij is natuurlijk prachtig en maakt ook flink veel lawaai,' zeg ik glimlachend en loop om de motor heen. 'Maar wat wil je ermee?'

'Wat dacht je? Rijden natuurlijk!'

'Maar je hebt al een motor. En die staat de meeste tijd in de garage. Heb je deze misschien al gekocht?' In plaats van antwoord te geven kijkt hij me alleen aan. 'En de complete uitrusting natuurlijk ook, klopt dat?'

'Ik ga Kira van school halen. Ze zal het fantastisch vinden!' roept hij, hij zet zijn helm weer op en start de motor.

Voordat ik er iets tegen in kan brengen, scheurt hij weg. Ik kijk hem na en moet eerlijk toegeven dat hij er met zijn achtenveertig jaar goed uitziet en dat deze motor hem beter staat, want de andere is een racemotor. Maar waarom heeft hij er twee nodig?

Pinky, de verwende Pers, springt van zijn zonnige plekje en

draait zo om mijn benen dat ik bijna val. Ik ben net weer in huis als de telefoon gaat.

‘Hoe ver ben je?’ wil Hanna weten.

‘Behoorlijk ver, maar nog lang niet klaar. Wees niet zo ongeduldig, je hebt me drie dagen gegeven en de eerste is nog niet eens voorbij.’ Ik klink onvriendelijker dan ik eigenlijk wil.

‘Ik weet het, het spijt me, maar er hangt ook zo veel van het artikel af.’

‘Hoe zijn de foto’s geworden?’

‘Gewoon fantastisch! We kunnen ze bijna allemaal gebruiken, je hoeft je dus absoluut niet in te houden.’ Hanna beëindigt het gesprek snel want ik moet tenslotte ongestoord verder kunnen schrijven. Ik lees de laatste bladzijde nog een keer door, kijk naar Pinky, die het zich op mijn bureau gemakkelijk maakt, en schrijf verder.